

Tommy och Annika gick naturligtvis i skolan. Varje morgon klockan åtta traskade de iväg hand i hand med skolböckerna under armen. Vid den tiden höll Pippi för det mesta på att rykta sin häst eller klä på Herr Nilsson hans lilla kor. Men när hon också tog hon sin morgongymnastik vill hon också så hon ställde sig kapprak på golvet och gjorde fyrtiotre frivolter efter varann. Därefter hade hon sätta sig på köksbordet och i allskönnhet dricka en stor kopp kaffe med ostsmörgås till. Tommy och Annika tittade alltid så längtansfullt in mot Villekulla, när de strävade iväg till skolan. De hade tyckt sig hellre ha velat gå och leka med Pippi och hennes kor. Men hon hade gått i skolan, så hade de också gått an. "Tänk, så roligt vi kunde ha varit när vi gick hem från skolan", sa Tommy. "Men vi gick dit också, trodde Annika. Ju mer de tänkte på det, desto tråkigare tyckte de att det var att se Pippi gå i skolan, och till sist beslöt de att försöka övertala henne att börja. "Du anar inte en så rolig fröken vi har", sa Tommy listigt till Pippi en dag, när han och Annika hade gått på besök till Villekulla efter att först ordentligt ha läst sina läxor. "Om du visste, vad det är roligt i skolan", ljugade Annika. "Jag skulle bli tokig om jag inte fick gå". Pippi satt på en pall och började tvätta fötterna i en balja. Hon sa inget, bara vickade till med tårna ett tag så att vattnet stänkte runt omkring. "Man behöver

Här är Alfons Åberg. Han ska snart gå till dag-hemmet. "Är du färdig" ropar pappa från köket. "Bara tröjan kvar", säger Alfons och tar tröjan från stolen. Titta, där låg Lisas tröja med! Lisa är alfons docka. Hon ska också kläs sig. "Mer du?" ropar pappa igen. "Ja också", svarar Alfons. Han Lisa i leksaks-skåpet och stöcket till mercedesen, det är jobbigt att sätta på den så lång stund innan det går. "Han är mycket", ropar pappa. "Bara...parkera mercan så det går", säger Alfons och kliver upp på bänken. Där ligger förresten en liten titta lite på ormarna. "Snart? Maten är klar!" "Då, jag ska bara...titta på dem och bläddrar snabbt till ormen... mysigt äcklig... Synd att boken ligger precis tvärs över ormen... Det har varit ett än! Alfons tar tejp och den trubbiga boken. "Alfons!" ropar pappa. "Vad sysslar du med? Fok på gröten kallar!" "JA, jag ska bara..." "Låt mig se!" svarar Alfons och skyndar sig så han slipper gå i tejp. Uj-uj-uj. Fast han kommer loss, och boksidan blir hel och fin igen. Vad var det mer han skulle? Jovisst. Han skulle ju överraska pappa. Då blir pappa glad, tänker Alfons.

En mörk och regnig kväll satt familjen kring verandabordet och rensade svamp. Hela bordet var täckt med tidningspapper och i mitten hade de ställt petroleumlampan. Men verandans hörn låg i skugga. "My har plockat pepparriskor igen", sa pappan. Förra året plockade hon flugsvampar. "Det hoppas att det blir kantareller nästa år", sa mamma. Eller åtminstone vinkremlor. "Det är alltså inte att leva i hoppet", anmärkte lilla My och nickade sig själv. De rensade vidare under fröskvällen. Slutligt hördes några lätta slag på taket. Tooticki klev in på verandan ut av regnrocken. Sen höll hon ut i regnet: "Kom, kom". Mamma frågade mumintrollet. "Det är ingen. Ungen heter Ninni". Hon höll fröskvällen och väntade. Ingen kom. "Nåja", sa mamma på axlarna. "Hon kan ju hålla sig i skuggan." "Men blir hon inte våt?" frågade My. "Jag vet inte om det gör så mycket", svarade Tooticki och kom fram till familjen slutade rensa och väntade på Ninni. "Det vet ju att folk lätt blir osynliga som du är så tillräckligt ofta", sa Tooticki och pekade på en svamp som liknade en liten trevlig snöboll. "Nåja. Den här Ninni blev skrämmd på fel sätt av en tant som hade tagit hand om henne utan att tycka om ungen. Jag träffade tanten och hon var hemsk. Inte arg, förstår ni, sånt kan man begripa. Hon var bara iskall och ironisk". "Vad är

Här var det partaj med godis och så. Men varför är ni så arga då? Godiset bara försvann filijokos. rent trolleri, som hokus pokus. En godistjuv har nog varit här. Har någon förresten sett liten Skär? Här där allting växer så tätt, kan man gömma sig mycket lätt. Kan ni höra någon som smaskar? Som tuggar, suger, biter och snaskar? Här kanske tjuven har tagit ett dopp. Då borde vi se den tjuvens knopp. Eller sitter den nu, och slickar på glass? Tänk om tjuven har gömt sig på dass? Usch och fy nu blir det vått. Oh , vårt godis som var så gott. Det är ju kallt, så nu fryser vi, men titta, där finns ett bageri! Vi borde ju leta mera förstås. Men nu går vi in och värmer oss... Kolla vem

Bamse var på väg till gamla Farmor på Höga berget för att hämta dunder-honung, den som gör honom till världens starkaste björn. Världens snällaste är han alltid. Då hörde han ett ynkligt; "Kvack-aj-kvack-aj! Lilla grodan Kvack hade missat. Skulle hoppa över en grop, föll i gropen, skadade ena hopp-benet och kunde inte hoppa". "Dej kan jag hjälpa utan att vara dunderläs Bamse och lyfte upp Kvack ur gropen. "Benet är skadat Bamse. Du kan nog snart hoppa igen. Det är tur att vi har dej". "Äsch, det hjälper du mej". "Vad kan du göra här och kväka. Du kan bara kväka". "Man vet ju inte om det är bra". Lilla grodan Kvack vände sig omkring på jakt efter hjälp. Där låg Bamses hus och Nalle-Maja med alla leksaker. Kulle låg Lille Skutt och försökte för den försökte Nina OCK. Hopp som hade hoppat och röns hade feber och skulle inte hoppa. Han ville han inte. I det märkliga påskkalman på sin balkong och kände honom himlen. Han funderade säkert på något märkligt problem som ingen annan förstod. "Vi har det allt väldigt bra här", tänkte Kvack när han upptäckte något som inte alls var bra. Nä det var rent förskräckligt. Ett stort stenblock hade lossnat och rullade ner mot Bamse som gick där

Du kanske tror att möss bara är små, oviktiga djur? Några som har råkat födas med en väldigt liten kropp, utstående öron, spretiga morrhår och dessutom en naken svans som envisas med att förfölja dem vart de än går. Små, ja det stämmer bra in på våra vänner Musse och Helium. Väldigt små till och med. Men oviktiga? Nej, det är det sista man kan säga om dem. Musse och Helium är tvärtom väldigt speciella. De är helt oanade venskapsdjur och alla vill ha dem. Vi kan inte säga att möss är stora äventyrliga djur när de kommer under en soffas luffa hemma. Hur och varför de kommer där har de ingen aning om. De vet inte vad de vill eller var de vill. Deras minnen är som is som smälter. Om du följde deras historia skulle du följa med på de mest fantastiska resorna till en värld som du aldrig skulle tro att det finns. Ett mycket vackert djur och underligt rike som till och med har en plats som kallas för Djurriket. Inga människor känner till detta rike, eftersom inga människor någonsin varit där. Men... någonstans ligger det gömt. Det enda vi vet är att det ibland dyker upp en hemlig tunnel som leder fram till det vackra riket. En tunnel mellan tid och rum. Musse och Helium föddes i Djurriket, för lite mer än 200 år sedan. Det var en mycket svår tid. Djurriket var hotat av elaka duvor som kallas Duvjägare. Duvjägarna ville ta över makten i Djurriket genom att

Med andan i halsen sprang Lisa in på biblioteket, innan killarna fick tag i henne. Hon gick bort till hörnan där hon alltid brukade sitta och sjönk ner på golvet. "Varför måste de jaga mig hela tiden? Kommer det alltid vara så här? Hela livet? Ända tills jag blir 80 år och inte kan springa längre?" Lisa suckade. Hon skulle inte orka mycket längre nu. Hon slutade på det här. Då fick hon syn på en bok som hon hade sett förut. På en av de underbara böckerna som var så röda att den lysade. "Handbok för Superhjältar" stod det på ryggen. Hon visste att det inte fanns några superhjältar på riktigt samtidigt var det som om boken talade till henne att plocka upp den och börja skriva ner alla superkrafter och förmågor som hon var så detaljerade att det helt enkelt skulle vara en äkta handbok. Om jag bara kunde hitta en eller två, av dem när krafterna skulle slå mig i ryggen så lättare, tänkte Lisa. Hon gick fram till utlåningsbänken och gav boken till Caroline så att hon kunde återge lånet. "Det var märkligt", mumlade Caroline. "Den finns inte här på datorn. Det är precis som att den inte finns". "Men hur gör vi då?" frågade Lisa oroligt. Caroline såg sig omkring för att vara säker på att ingen annan än Lisa kunde höra henne. "Det du vad jag tror viskade hon. "Nej, vadå?" "Om boken inte finns i vårt system så är det nog ingen som kommer sakna den heller. Jag tror att du kan låna den precis så länge du behöver". Lisa störtade ut från biblioteket och var hemma bara några

Du har säkert hört talas om Pelle Svanslös. Han heter så för att han inte har någon svans. Den bet e råtta av när han var liten och bodde på landet. När Pelle sedan kom till stan, blev han väldigt retad av de andra katterna. "HA, ha, Pelle har ingen svans", sa de och dansade i ring runt omkring honom. Den elakaste katten hette Måns, och han var väldigt besvärligt för Pelle och lura honom. Pelle är en mycket snäll katt, men Måns är istig också. Och därför händer det ofta saker som råkar illa ut. Det här är vad som hände Pelle Svanslös och alla de andra katterna. "En dag i slutet av sommaren", sa den elaka K.M. till Pelle. "Har ni aldrig idrottstävlingar? Jag tycker att ni ska anordna K.M. i stan. Vill du med K.M.?" sa Måns vresigt. "K.M.", föreslog Måns. "Eller kanske smask". "K.M. betyder KATTMÄSTERSKAP", sa K.M. "Stora kattmästerskapstävlingar. Är det en bra idé?" "Jo", sa Måns, "bara du blir så att jag blir mästare och Pelle Svanslös blir tvåa i tävlingarna". "Självklart", sa K.M. "Det kommer många katter som anmälde sig till kattmästerskapet. Pelle Svanslös ville först inte vara med. "Om det går dåligt för mig, så retar ni bara mig", sa Pelle och såg olycklig ut. "Dumheter", sa Måns. "Du kan springa fort, kanske vinner du löpningen på 800 meter". Då bestämde sig Pelle för att vara med. Aldrig förr hade det samlats så många katter på Rackarbergen som den här

En dag var gubben Pettson uppe på sin vind och letade efter en påse med flöten, som han trodde fanns någonstans. Katten Findus hjälpte till som vanligt. När Pettson lyfte fram en låda hittade Findus en grön korv. En stor, grön korv av tyg. Han hoppade upp på den och balanserade. När han gick framåt rullade den bakåt. När han gick bakåt rullade den framåt. När han sprang rullade den tillbaka. "Holla Pettson!" ropade han. Pettson höll fast sin låda. "Jaha du. Akta så att du inte faller för..." "Hjääälp!" Korven dundrade ner på den branta trappan och katten sprang efter Pettson skynda sig ner. "Findus! Hur gick det till?" "jaa", gnällde katten. "Jag tror jag bara har du några livsfarliga korvar liggande här", skällde Pettson. "Det här är ett tält", sa Pettson. "Ett tält? Vad är ett tält?" sa Findus. "Ett hus som man kan gå i om man är på vandring i fjällen", sa Pettson. Katten stirrade på gubben som om han inte förstod. "Klockan ska man sova den här när man är på vandring, eller gå i sömnen, va? Med en korv över huvudet, eller vaddå?" "Nänä", sa Pettson tålmodigt. "Det finns ett hoprullat tält inne i påsen. Jag ska visa dig." Pettson drog ut tältet och vecklade upp det. När han kände lukten mindes han väldigt tydligt hur det kändes att ligga i tält, fast det var så länge sedan. Hur roligt de hade haft det den gången han var ung. Tänk om han skulle pröva på igen? Och så kunde han passa på att prova sin nya uppfinning. Findus hittade tältöppningen och kröp in. "Här inne

Mamma Mu låg i sommarhagen och hade tråkigt. Hon väntade på Kråkan. Det kliade och var varmt. Hon viftade bort flugorna med svansen. De andra korna låg bara och tuggade och glodde. Mamma Mu hörde barnen plaska och skratta nere vid sjön. "Jag tror jag smiter iväg ner till badet", sa hon. Mamma Mu kände sig omkring. Ingen upptäckte henne. Men just som hon skulle hoppa över så halkade hon. Hon slog huvudet i mossan och rev sig på taggtråden. Det kom blod på magen och tårar i ögonen. "Mu! Mu!" ropade bonden. Bonden kom springande. Han tröstade henne och tvättade han såret och satte på plåster. Han hade fått en stor bula i pannan också. Mamma Mu gick in i ladugården. Då kom Kråkan. "Hej Mamma MU. Vad har det nu? Varför står du inne i lagårn i detta vädret?" "Jag är sjuk", sa Mamma Mu. "Vad har fjädern, vad har du gjort!" ropade hn. "Jag har fått en bula i pannan". "Ja, och titta här!" ropade Kråkan. "Du har ju plåster över hela magen." "Jag halkade på mossan och slog mig på taggtråden. Lika som fastnade jag på taggtråden och det kom mycket blod." "Aj,ajajaj! Vad har du gjort!" ropade mu, många gånger. "Jag tänkte synd om mig. Och sen kom bonden också." "Vad är han arg på dig för att du smiter?" "Nej, han tvättade såret med bomull och satte på plåster. Jättestort, hela asken tog slut." "Bulan då?" frågade Kråkan. "Vad gjorde han åt den?" "Ingenting, han tyckte väl att det inte gjorde så mycket här uppe i luggen," Kråkan tittade på bulan.